

ĐỀ BÀI:

**KỂ VỀ MỘT KỈ
NIỆM MÀ EM
NHỚ NHẤT VỀ
THẦY GIÁO
HOẶC CÔ GIÁO
CỬ CỦA MÌNH.**

Bài làm

Tôi cầm trên tay tấm hình chụp toàn lớp cũ của mình hồi còn học lớp dưới. Tất cả bọn tôi lúc đó, đứa nào đứa nấy trông thật ngộ nghĩnh, buồn cười. Trong ảnh, cô giáo chủ nhiệm để tay lên vai tôi. Cô cười hiền hậu. Cô như người mẹ hiền của tất cả chúng tôi. Tự nhiên, những kỉ niệm cũ về cô giáo trở dậy trong tôi bồi hồi, xúc động.

Cô giáo tôi có thói quen là cứ đến cuối học kì, hoặc cuối năm học lại đề nghị chúng tôi viết vào một tờ giấy nhỏ những ý nghĩ và nhận xét của mình về cô giáo. Việc làm ấy, chúng tôi làm khá đều đặn vì cô làm chủ nhiệm lớp tôi đã ba năm. Thường thì lũ học trò chúng tôi không hiểu hết ý định của cô giáo, mặt khác sợ cô nên chúng tôi đứa nào cũng viết toàn những lời tốt đẹp về cô giáo mình.

Lúc ấy, chúng tôi lại được cô giáo cho viết những lời nhận xét như thường lệ. Tôi tranh thủ viết ngay trong giờ Địa. Tôi nghĩ mãi cuối cùng cũng mạnh dạn viết: *Em không buồn vì điếm một cô cho, mà em buồn vì em không học bài nên để cô giận. Mẹ em ốm nặng quá, em phải thức suốt đêm chăm sóc mẹ. Em đã tự hứa sáng mai sẽ dậy sớm học bài, nhưng mệt quá lại ngủ quên. Cô ơi, nếu cô biết mẹ em ốm nặng thế nào thì cô không cho em điếm một đâu...*

Viết rồi, tôi ngồi thần thờ em có nên gửi hay không. Bỗng một giọng nói làm tôi giật mình:

– Em viết gì thế, đưa tôi xem nào.

Thầy giáo dạy Địa cầm tờ giấy lên đọc. Mặt thầy đỏ bừng. Thầy nói:

– Lát nữa lên văn phòng gặp cô giáo chủ nhiệm!

Đến giờ ra chơi tôi theo thầy lên văn phòng. Gặp cô chủ nhiệm, thầy nói:

– Chị xem học sinh của chị nói xấu chị đây. Học trò như vậy thì thật khó dạy.

Thầy đưa tờ giấy của tôi cô xem. Nước mắt tôi cứ trào ra. Cô giáo chủ nhiệm cầm tờ giấy đọc chăm chú. Sau đó cô bước lại bên tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi òa lên khóc nức nở. Cô nói:

– Có gì đâu, đừng khóc, các bạn cười cho đấy.

Chiều đó, cô đến thăm mẹ tôi. Cô và tôi bắc bếp nấu cháo cho mẹ. Cô như có điều vui lắm. Thỉnh thoảng cô lại vuốt tóc tôi. Khi cô về, tôi tiễn cô ra cổng. Cô nắm tay tôi nói:

– Cô cảm ơn, mai em học bài, cô sẽ kiểm tra lại, em nhé!

Tôi nhìn theo hút bóng mảnh mai, hiền hậu của cô đang khuất dần sau bụi tre, lòng đầy xúc động.

Kỉ niệm mà tôi nhớ nhất về cô giáo của mình là như thế đấy.

(Nguyễn Quang Ninh)